

Láska jako poznávací znamení

Hošťálková 13. 8. 2017

Písně: 158, 675, 474, 504, 510

Čtení z Písma: ev. Jana 15, 1 - 17

Text kázání: 1.ep. Timoteovi 1, 5

Milí bratři a sestry,

v prvních stoletích církve ještě křesťané nevlastnili žádné působivé kostely nebo katedrály s vysokými věžemi. Nevydávali žádný církevní tisk a na křesťanské vysílání nebylo ještě mnoho staletí a tisíciletí ani pomyšlení. Chybělo skutečně vše, čím může církev disponovat dnes, jak může o sobě dávat vědět a čím oslovovat veřejnost. Přesto ale byli křesťané svému okolí dobře známí. Lidé je poznávali podle toho, jak se chovali jeden k druhému - k sobě navzájem. „**Hle, jak se milují!**“ - říkali o nich jejich současníci. Byl to také výraz upřímného obdivu. Lidský život tenkrát mnoho neznamenal. Cizinci a otroci byli společností opovrhováni. A najednou se tu objevili lidé, kteří se milovali, byli nápadní, bilo to do očí. Láska jednoho vůči druhému - to vždy platilo za obzvláštní rozpoznávací znamení křesťanů.

„**To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem**“, tak to slyšíme také my z Ježíšova slova určeného učedníkům. Vzájemná láska, to není něco, co by k nám doléhalo z minulých časů. Naopak: je něčím, co doposud nebylo nikým a ničím překonáno. I my tomu tak máme rozumět: **Láska jako rozpoznávací znamení!** Ale jak je toto poznávací znamení platné ještě dnes uprostřed mnohého nepřátelství, nenávisti, teroristických útoků a válečných odvet!? Jak hovořit o lásce?

Jedna matka pověděla: „*Neměla jsem vůbec odvalu někoho k nám pozvat anebo někam vyjet na návštěvu. Má dcera je totiž těžce postižená, občas dostává záchvaty. Na vlastní kůži jsem zakusila, jak na to lidé bez porozumění reagovali. A tak jsem to nechtěla znovu riskovat. Na druhé straně - už jsme dlouho nikam nezašli, s nikým se nepobavili. Konečně jsme to tedy udělali a já jsem poznala, že to nebyl žádný problém. Všichni se k nám chovali tak příjemně! Docela mi to připadalo, jako bychom se již dávno znali a nějak k sobě vždy patřili.*“ Docela jinak ale zní zkušenost jiného člověka, mladého muže: „*Skutečně jsem věřil, že jdu do křesťanské rodiny. Vždyť otec mé přítelkyně byl starším sboru; neděli co neděli chodili do kostela. Avšak v této rodině nedrží nikdo pohromadě, nejdou si vůbec na ruku. Každý zde myslí jenom sám na sebe a druhému nepřeje. Opravdu jsem čekal něco naprosto jiného. - Jsem velmi zklamán.*“

Láska jako dobré rozpoznávací znamení: Vedle pozitivních zkušeností s námi křesťany, zde stojí také zkušenosti negativní. Láska, která má určovat naše chování, není ani pro křesťana něčím samozřejmým, jinak by Ježíšův požadavek: „**To vám přikazují, abyste jeden druhého milovali!**“, nebyl nutný. A to, jestli jej přeslechneme, anebo právě při nás padne na úrodnou půdu, závisí na tom, jestli jsme ještě před tímto příkazem zaslechli **velké zaslíbení lásky**. Protože:

Poznávací znamení lásky nás především odkazuje k vyznání: Bůh nás miluje!

Láska nevznikne a nevyroste sama od sebe. Nemůže nám ji nikdo ani přikázat. Láska je probouzena, aktivována zas jen láskou. V tomto sledu Ježíš říká: „**Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce.**“ A ještě jednou, obdobně: „**To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.**“ Jsme Ježíšovi milovaní! To zde není pověděno jen tak, mezi řečí. Vždyť celý jeho život je toho jedním velikým důkazem. On se lidem naprosto přiblížil, ztotožnil se s nimi. Bral na sebe jejich starosti. Uzdravoval je z jejich nemocí. Vysvobozoval z různých strachů a obav. Převzal na sebe také jejich strach ze smrti.

Láska však může též být velmi vybíravá. Pak se soustřeďuje především na ty, kteří jsou příjemní a lásky hodní. Ježíš ovšem dělal ve své lásce výběr jiný. Vyhledával a volil si ty, kteří v očích světa nic neznamenalí, lidi velmi prosté; ty, kterým se jiní vyhýbali a kterými opovrhovali. Za své učedníky si povolává rybáře. Bude také pohrdlivě označen jako „**přítel celníků a hříšníků**“ (Mt 11,19).

Jeho nezměrná láska k člověku přinesla Ježíši jen nenávisť a perzekuci. V očích vlivných přišel o vážnost a věrohodnost a nakonec za svou lásku zaplatil životem. Slovo „**láska**“, které Ježíš užívá, vysvětluje větou: „**Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.**“ Do této jeho lásky chce Ježíš vtáhnout také nás. V ní jsme skryti, smíme v ní „**zůstávat**“, tak jako dítě zůstává při svém otci, matce - tam má svůj domov. Ježíšova láska je prostorem, ve kterém se může a má odehrávat náš život. A tato láska je také předpokladem k tomu, abychom se mohli v lásce potkávat s jinými. Protože:

Poznávací znamení lásky nás ale také odkazuje k pochopení: Také my máme milovat!

Bůh nám nedává svou lásku proto, abychom v ní jen spokojeně spočinuli. Kdo ji skrze Ježíše Krista zakusil sám na sobě, ten je napojen na aktivní koloběh lásky a je za ni zodpovědný. Zde je všechno v neustálém pohybu. Ježíš v této souvislosti použil příklad vinného kmene: Každý výhonek na vinném kmeni je napojena na vnitřní oběh mízy. Proto také může nést sladké hrozny. Kdo je takto napojen na Ježíše Krista, ten je s ním spojen silou jeho lásky. A to má své přirozené důsledky - vyrůstá zde ovoce.

V prosinci 1979 byly kamery nejrůznějších televizních společností zaměřeny na obraz jedné nepatrné, staré ženy a přenášely jej do celého světa. Byla oděna do řeholního roucha „misionářek lásky“, současně ale to byl též oděv podobný oděvu chudých v Bengálsku. Známa Matka Tereza, byla vybrána, aby převzala Nobelovu cenu míru, kterou svět uděluje mimořádným osobnostem. Stala se uznávanou a ctěnou pro své obětavé nasazení ve prospěch lidí hladových, malomocných a umírajících v Indii. Své jednání zdůvodňovala vždy jediným: Boží láskou, kterou sama převzala a kterou předává dál. Říkala: „*Protože patřím Kristu, je pro mne tato práce prostředkem, jak mohu svou lásku k němu uskutečňovat v činech. V každém člověku, kterého se dotýkám, vidím samého Krista.*“ Při jedné její návštěvě, kdy americký kongres vedl dlouhé diskuse kolem legislativy potratů, pověděla americkému prezidentu: „*Jestliže se nejste schopni postarat o své nenarozené děti, dejte je mně*“ a natáhla k němu své staré, upracované ruce.

To, co tato drobná žena dělala (a před ní i po ní mnozí jiní křesťané), je pro nás velkým příkladem, vždyť takto smíme a máme žít Boží lásku ve svém okolí také my. K tomu ovšem patří také to, jak žijeme uvnitř našich společenství. Tam, kde k sobě křesťané hledají cestu, ke vzájemnému společenství - k Boží slávě, tam to otevírá příležitost k vzájemnému porozumění. Takové společenství se stává soudržným a vyzařuje ze sebe něco zvláštního. Takové společenství se stává pro jiné přitažlivým.

Tehdy, v prvních stoletích, to byly vlastně docela jednoduché a prosté věci, kterými se stali křesťané nepřehlédnutelně nápadnými: Starali se o osamělé, navštěvovali své nemocné, otevírali své domy příchozím a nuzným, přijímali pronásledované,... Mnohé z toho, jak se projevovali křesťané tehdy, můžeme praktikovat i my mezi námi a v našem světě. Přitom budeme také neustále objevovat nové a nové úkoly, které čekají na to, abychom se jich chopili.

Jestliže nás všechny Ježíš - i dnešním textem - vybízí k vzájemné lásce, pak tím nejprve myslí na laskavé, vzájemné vztahy mezi námi křesťany. Ovšem láska nezůstane nikdy stát u poznání jednoho. V každém, který potřebuje naši pomoc, vidí sestru, bratra. Proto se nemůže zastavit na hranicích křesťanského společenství - ani na žádných jiných hranicích, které mezi sebou lidé nastavili. Bůh nám dává ve svém Synu Ježíši Kristu svou celou, plnou a dokonalou lásku. Smíme ji poznávat každý náš den. Ta nás dělá schopnými, potkávat se, v našich všedních dnech, v lásce s jinými.

Láska jako poznávací znamení - přejme si, bratři a sestry, mnohé z toho prožít a zakusit ve svém osobním životě, v našem vzájemném společenství sboru i církve i v našem projevování se a službě navenek. Ať oheň Kristovy lásky, který se v nás rozhoří, nás provází a působí rozmanitým způsobem k našemu vzájemnému růstu - Bohu ke cti a chvále, a k našemu radostnému poznání, že i dnes je možné, aby byli lidé pravou, kristovskou láskou přemáháni a vděčně poznávali, že zde u Božího Slova i uprostřed shromážděné církve je také jejich samozřejmé a nezastupitelné místo kde potřebují být. Apoštol Pavel učí Timotea: **„Cílem našeho vyučování je: láska z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry.“** - Kristovská láska jako **CÍL** všeho! O to nám má jít, za tím máme jít, toto máme neustále promýšlet, k tomu máme dospívat a dorůstat. Pán Bůh nás k tomu veď a pomáhej!

Amen.